

ustanovení Šu 3 (2) vyr. ř., o tom nelze v tomto sporu rozhodovati, poněvadž vyrovnání bylo již příslušným soudem právoplatně potvrzeno. Vyrovnací věřitelé, kteří ujednáním oním by byli poškozeni, mohli by po případě podati žalobu podle §§ 58 a 59 vyr. ř., ale vyrovnávacímu dlužníku neposkytuje § 58 vyr. ř. žádného oprávnění. Podle Šu 53 (3) vyr. ř. ovšem i po právoplatném soudním potvrzení vyrovnání jsou všechna ustanovení tohoto vyrovnání neplatna, která poskytují jednotlivým věřitelům nedovolené zvláštní výhody, ale ani tohoto zákonného ustanovení nelze v tomto sporu užiti ve prospěch žalovaného dlužníka. Soukromoprávní význam ustanovení Šu 53 (3) vyr. ř. o neplatnosti nedovolených zvláštních výhod záleží totiž v tom, že vyrovnací věřitel nemůže s úspěchem žalobou vymáhati takovou zvláštní výhodu; ale v nynějším sporu není zjištěno a nebylo ani vůbec tvrzeno, že žalující firma nabyla proti ostatním věřitelům žalovaného Aloisa T-a nějaké zvláštní výhody oním ujednáním o obživnutí původních pohledávek; Alois T. naopak sám uvádí v dovolacím spise, že prá v ě t a k, jako žalující firma i ostatní věřitelé obdrželi zaplacenou vyrovnací kvotu opožděně. Podle obsahu soudně potvrzeného vyrovnání tedy obživly celé původní pohledávky všech věřitelů v nezaplaceném zbytku, takže v š i c h n i věřitelé mohou je vymáhati na žalovaném Aloisu T-ovi právě tak, jako žalující firma, a o zvláštní výhodě jednoho věřitele proti ostatním nelze vůbec mluvit. Zdali ostatní věřitelé chtějí tohoto svého práva proti Aloisu T-ovi použiti čili nic, jest v tomto sporu nedůležité; stačí, že ho užiti mohou. Jestliže snad se ho vzdali na prospěch Aloisa T-a, jest to n o v é právní jednání, které nemá vlivu na nárok, vzešlý žalující firmě nesplněním vyrovnání včas a uplatněný již 7. května 1923 žalobou, která jest základem tohoto sporu. Ustanovení první věty Šu 57 vyr. ř. nelze v tomto sporu použiti proto, poněvadž nenastalo odsouzení dlužníka pro podvodný úpadek, které jest první podmínkou tohoto zákonného ustanovení. Druhé věty tohoto Šu 57, prohlášení potvrzené vyrovnání zmatečným, nedodrží-li ho dlužník včas a plně, nelze zde užiti proto, poněvadž jak dovolatel sám správně uvádí, tato věta se podle čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. stala účinnou teprve 19. května 1923, kdy vyrovnací řízení Aloisa T-a bylo již dávno skončeno. Ostatně tato druhá věta Šu 57 mluvila by v neprospěch žalovaného Aloisa T-a, neboť podle ní mohla by žalující firma následkem toho, že dlužník včas a plně nesplnil potvrzeného vyrovnání, vymáhati na něm celou svou původní pohledávku v nezaplaceném zbytku bez ohledu na slevu, vyrovnáním dlužníkovi povolenou. Že ztráta lhůt a obživnutí původní pohledávky žalující firmy nastaly samy sebou bez prohlášení žalující firmy, jakmile Alois T. druhé splátky vyrovnací kvoty nezaplatil včas, plyne zřejmě z §§ 903, 904 a 918 obč. zák. Soud odvolací to správně a náležitě odůvodnil, proč se pcukazuje na toto jeho odůvodnění.

Čís. 3649.

K odporovatelnosti dle Šu 8 odpůřčího řádu není třeba, by pohledávka odporujícího věřitele již byla v době odporovatelného jednání co

do výše určitá, stačí, když tu byla tehdy aspoň co do důvodu, byť i byla podmíněnou, jen když v čase odpůrčího sporu jest vykonatelnou.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv I 38/24.)

Františka V-ová podala dne 29. října 1921 žalobu na pivovar v P., již dne 21. října 1922 pravoplatně prosoudila a pivovaru přiřknuty útraty přes 5.000 Kč. Dne 12. června 1922 prodala Františka V-ová veškeré své nemovitosti své neteri Boženě V-ové. Když pivovar byl vedl bezvýsledně exekuci na movitosti Františky V-ové, domáhal se na Boženě V-ové žalobou, by trhová smlouva ze dne 12. června 1922 byla prohlášena vůči jeho vykonatelné pohledávce za bezúčinnou. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Výtka nesprávného posouzení věci po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) není odůvodněna. § 8 odpůřč. řádu výslovně uvádí, že podati žalobu odpůřčí jest oprávněn každý věřitel, jehož pohledávka jest exekučně vykonatelnou, bez ohledu na to, kdy vznikla. Aby pohledávka existovala již v určité výši v okamžiku odporovatelného jednání, zákon nežádá, stačí, když tehdy aspoň co do důvodu již zde byla, byť i byla podmíněnou, jen když v čase odpůřčího sporu jest vykonatelnou. Nerozhodným tudíž jest, že v čase postupu usedlosti (dne 12. června 1922) nárok na náhradu útrat sporu pivovaru ještě nebyl přiznán, neboť Františka V-ová vzala na se již zahájením sporu proti pivovaru závazek, zaplatiti útraty sporu odpůrci, jestliže spor prohraje. V tom směru existoval tedy závazek ten již v době uzavření postupní smlouvy (dne 12. června 1922); pouze jeho výše nebyla určena a nebylo ještě rozhodnuto, zda splněna bude podmínka závazku, že spor prohraje. Rovněž neprávem vytýká dovolatelka rozsudku soudu odvolacího, že zaměňuje pojem »úmysl zkrátiti věřitele« s »vědomím, že se jednáním věřitelé zkracují,« neboť stačí k úmyslu §u 2 odp. řádu, aby dlužnice měla, nebo musila míti vědomí, že svým jednáním zkracuje věřitele. Jsou tedy vývody žalované, které připojuje k odůvodnění rozzeznávání mezi úmyslem a vědomím dlužníka, věřitele zkrátiti, bez právního významu.

Čís. 3650.

Vkladem tichého společníka může býti jakákoliv majetková výhoda, v penězích ocenitelná. Není třeba, by tichý společník byl původním vlastníkem vkladu, stačí, když vklad učiní za něho osoba třetí.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv I 91/24.)

Podle písemné smlouvy ze dne 1. října 1920, odstavce druhého, účastnila se žalovaná ve firmě žalující jako tichá společnice vkladem